

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemam velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemam velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 43.

V Ljubljani, v sredo 22. februarja 1888.

Letnik XVI.

Iz državnega zbora.

Z Dunaja, 20. februarja.

Dogodki zadnje seje

so bili državnim poslancem glavni predmet njih današnjih razgovorov. Vsi so z enako odločnostjo obsojali ravnanje naučnega ministra, kakor predrzne besede poslanca Pernerstorferja, ter povdarjali potrebo oboje prilično po zasluženju zavrniti tudi v poslaniški zbornici. Sedemnajstotica se je bila danes zbrala in med drugim gotovo razpravljala tudi to reč.

„Fremdenblatt“ na vso moč zagovarja naučnega ministra, o katerem je šla danes v zbornici govorica, da omenjeni članek od njega samega izvira. Nepričakovani napadi zlasti od nemško-avstrijskega kluba, ki je ministra Gautscha prej takorekoč pestoval, zboleli so ga tako hudo, da je bil včeraj neki v postelji ostal; danes je sicer zopet prišel k seji in se posebno sukal okoli čeških poslancev, ali videlo se je, da jim več ni tako strašen, in da jim je vse eno, ali Gautsch s kom izmed njih govori ali ne. Pravili so tudi, da se je proti nekaterim veljavnejšim poslancem zaradi svojega ravnanja opravičeval; ali vse opravičevanje in vsi izgovori te maroge ne morejo izbrisati. Minister v državnem zboru ne sme pozabiti, da je namestnik vladarjev in da kot tak marsičesar ne sme in ne more, kar je dopuščeno navadnemu poslancu.

Hišni davek.

Cela današnja seja je veljala samostalnemu predlogu tirolskih poslancev gledé premembe hišnega davka. Govorili so o tej zadevi Kathrein, Wildauer, Angerer, Weber, Menger in Nabergoj, ki je priporočal davkarskemu odseku, naj se pri tej priliki ozira tudi na razmere v Trstu, ki je po novem zakonu še huje prizadet, kakor marsikatera druga dežela. Pri tej razpravi videli smo čudno prikazen, da se je bil liberalni poslanec Angerer, ki je imel zagovarjati svoj predlog, vpisal proti predlogu.

Pred sklepom bil je še velik vrišč; poslanec Giovanelli je pojasnoval, zakaj so Tirolci o svojem času glasovali za posebno razpravo dotičnega zokona,

ter rekel, da se mu je zdelo potrebno to omenjati in zavrniti napačne trditve (Verdrehungen).

Dr. Menger je pri teh besedah poskočil, kakor bi ga bil gad vpičil in kričeč: to je impertinentno, dirjal k predsedniku, zahtevajoč od njega, da govornika pokara. Stari Smolka je to res tudi storil, Mengerju pa, ki je nedostojno kričal: „to je impertinentno“ se ni nič zgodilo. Predlog je bil izročen davkarskemu odseku, potem je bil predložen mladočeški šolski predlog, ki sem ga že zadnjič omenjal, ob treh pa je bil konec seje. Prihodnja seja bo v sredo.

Nova šola na Kranjskem.

Z Gorenjskega.

Zdaj, ko se vsi, katerim je mar blagor Avstrije, naše domovine, poganjajo za vpeljavo verskih načel v šoli, ne bode neumestno, malo pogledati, kako je z novo šolo na Kranjskem. Nihče ne bode oporekal, da je tudi na Kranjskem šolstvo vravnano po novem šolskem zakonu, ki je priznalo brezverskega značaja. Kako tedaj, da se pogubni sad brezverske šole na Kranjskem ni tako očitno pokazal, kakor n. pr. na Spodnjem Avstrijskem in drugod? Zakaj je na Kranjskem tudi duhovščina novi šoli več ali manj prijazna, če tudi le posameznim učiteljem nasprotna?

Res je deželna šolska postava naša različna od drugih in daje cerkvi nekoliko več vpliva do šole; pa drznem se trditi: Vsi župniki, ki so postavno udje krajnih šolskih svetov, morebiti tudi krajni šolski nadzorniki in predsedniki; vsi dekani, ki so udje okrajnih šolskih svetov, pa tudi oba zastopnika škofijstva pri deželnem šolskem svetu: — vsi skupaj ne bi mogli odvrniti slabih nasledkov brezverske šole, ko bi teh ne zadrževal edino zdravi verski duh naroda slovenskega na Kranjskem.

Tudi pri nas začeli so bili nekateri nepremišljeni mlajši učitelji izpodbijati versko mišljenje in življenje v šoli in med ljudstvom. Dokazov najdete dovolj v prvih letnikih „Slovenca“, še več pa jih

je skritih, neobjavljenih ostalo. Dokaze najdete v zloglasni „Schulzeitung“, katera ni nikdar jenjala učitelje hujskati zoper duhovnike. Toda glas ljudstva je tirjal zadoščenja razžaljenemu verskemu čutu in nrvnosti: — kvarljivci bili so posvarjeni, kaznovani ali prestavljeni, in zdaj ni več tako, kakor je bilo pred kakimi desetimi leti. Čudno se mi le zdi, da nekateri mladi učitelji precej, ko pridejo z učiteljišča, tako radi stopajo v opozicijo proti duhovščini. Ali je res njih vzgoja v učiteljišči taka? — Šele čez nekaj let, kedar se dovolj obtolečejo in izpregledajo, da z glavo se ne more skozi zid, potem se pomirijo, ali iz prepričanja ali iz hinavščine, ne morem trditi, a odkritosrčnosti prave pri mnogih pa vendar le ni. Ker tedaj na Kranjskem ni videti tako pogubnega sadu brezverske šole kakor drugod, zato marsikateri sicer dobro misleči pravijo: Nam se ni treba poganjati za versko šolo, nam ni treba podpisovati peticij na državni zbor.

Je li to res? Nikakor ne! Razun tega, da je vestna dolžnost vsacega lojalnega Avstrijca po svoji moči pomagati, da se po vseh ljudskih šolah avstrijskih uvedejo zopet verska načela, moramo pomisliti, da tudi pri nas se lahko čez kaj let pokaže sad brezverske šole. Učitelji se zlasti bojé, da pridejo po nameravanem zakonu zopet v tako odvisnost od duhovščine, kakor nekdanj. Tega se ni bati. Organizacija šolstva in učiteljstva ostane po mojem mnenju bistveno taka kakor zdaj, saj ostane državi vrhovno nadzorstvo nad šolskim poukom.

Gotovo pa bode tudi mogoče vpeljati v postavo način, ki bode cerkvi omogočil čuvati nad tem, da se ves šolski pouk postavi na versko podlago in izvršuje. — Ako pa so učitelji zavezani sami po veri živeti, pa tudi mladino versko izgojevati in učiti, nad tem se menda noben kristijan ne more in ne sme pritoževati. To je zakon božji, ne zakon posveten! Slabo bi zares bilo, ko bi se vzgojevalci in učitelji morali siliti, naj to izpolnujejo, — taki naj raje zapusté učilnico.

Zatorej menim, da je gotovo umestno, da pride v državni zbor enkrat to važno prašanje o verski šoli na vrsto. Zdaj se morajo duhovi ločiti!

LISTEK.

Kako se sovražniku odpusti?

(Dogodba iz življenja g. nadlogarja, zapisal Y.)

(Dalje.)

Lahko bi se bili ustavili, počakali in premagali stražnika. Pet zoper enega bi ne bila posebnost. Pa mi smo imeli le dolge palice, on pa dvocevko, gotovo še samokres in dolg meč, kako se bomo branili?

Bližali smo se že kraju, kjer smo mislili stopiti na breg, kar zaslišimo, da jeden za nami kliče na pomagaje. Bil je Pečuhov glas.

„Pečuh se je ponesrečil pri kaki votlini“, opomnim jaz.

„Naj si zlomi obe nogi, vsaj nas potem ne bo več preganjal“, opomni tovariš.

„Da bi le utonil, potem imamo jednega sovražnika manj“, pristavi drugi.

Jaz sem pa le obstal. Človek v smrtni nevarnosti, če tudi moj največi sovražnik, ni malenkost.

Zopet se čuje bolesten krik: „Pomagajte, pomagajte!“

Sto korakov od brega bil je v reki mal otok. Na tega je prišel Pečuh, da bi nas bolj videl. Navzdol gredé pa je izpodrsnil na gladkih tleh in prišel z nogama v luknjo. K sreči je držal puško pred seboj in ta ga je obvarovala gotove smrti pod ledom. Vse njegovo truplo zginilo je pod ledom v vodo, le z rokami se je krčevito držal puške, ki je obstala na vrhu, in se k sreči tako položila čez razpoklino, da je na obeh koncih segala čez led. Misli bi si človek, vsaj si bo lahko pomagal na vrh, ker je imel še proste roke. Pa voda je naraščala in postala vedno bolj deroča in ta je vlekla Pečuhovo truplo seboj. Tudi ni bilo varno preveč z rokami poskušati, lahko se led vlomi, voda ga odnese in grozna smrt pod ledom je gotova.

To je tudi Pečuh dobro vedel, zato je le klical na pomagaje, vse drugo pa opustil, da bi se tudi prehitro ne utrudil.

Njegovi tovariši ob bregu so pač slišali klice: na pomoč! pa kedo se bo upal na led. Pečuh je to poskusil in zdaj vidi sam, kam ga je njegova predrznost zavlekla.

Nadzornik pošlje nekaj lovcev v vas, naj prinesó vsaj vrvi, bakle in lestve seboj, morda se jim tako posreči, pomagati nesrečnežu. V vasi to noč ni šel nobeden možak k počitku, bali so se namreč povodnji. V takih slučajih odgnali so živino, pospravili iz spodnjih prostorov svoje imetje, da jim voda ne odnese. Ko so torej možaki čuli, kaka nesreča se je pripetila na reki, hiteli so vsi na breg.

Kmalu je bilo razsvetljeno ob vodi. Zdaj so pa še le spoznali nevarnost. Led se je zibal sem in tje, vsak čas se lahko razpoči, in voda ga odnese. Vendar bilo je še nekaj srčnih mladenčev, da so si upali na reko.

V tem trenutku zagrmí na zgornjem konci, kakor bi iz topa ustretil.

„Povodenj je tu! oglasi se star možak.

Res se ni motil. Voda je naenkrat za čevelj visoko narasla, vzdignila led, ter ga ločila od brega.

Naši slovenski poslanci, ki tako navdušeno podpirajo Ciril-Metodovo družbo, bodo pač tudi soglasno tirjali vpeljavo verske šole za vso Avstrijo. In naj tudi zdaj propade lex Liechtenstein, — zopet in zopet mora priti na dnevni red, dokler ne bo rešena. Le škoda bi bila za tisoče nedolžnih otrok, kateri bi se med tem časom izgubili.

Iz okrožnice Leona XIII. do bavarskih škofov,

(z dne 22. decembra leta 1887.)*

I.

Cerkvena zgodovina Bavarske podaja nam mnogo, nad čemur se lahko cerkev in država soglasno veselijo. Odkar je bilo seme besede božje po goreči delavnosti sv. opata Severina, noriškega apostola, in drugih oznanovancev sv. evangelija po vaših krajih zasejano, pognala je katoliška vera tako globoke korenine, da je v teku časov niso mogle do cela zatreti niti vraže, niti zmešnjave ter prekucije v državi. Ko je namreč prišel proti koncu sedmega stoletja sv. Rupert, vormski škof, povabljen od bavarskega kneza Teodota, po onih krajih krščansko vero vzbujati ter razširjati, našel je mnogo vernikov in več takih, ki so bili pripravljeni jo vsprejeti. Odlični knez Teodo pa je bil raznet ljubezni do sv. vere. Potoval je v Rim ter je dal na grobeh sv. apostolov in pred vzvišenim namestnikom Jezusa Kristusa prvi plemeniti vzgled pobožnosti in združenja Bavarske s sv. Stolum. Ta prelepi vzgled spolnovali so za njim vestno drugi izvrstni bavarski vladarji.

V tistem času poslal je papež sv. Gregor II. na Bavarsko kardinala Martinijana, škofa labinskega, podpirat in razširjati katoličanstvo. Spremljala sta ga Jurij in Dorotej, kardinala rimske cerkve. Kmalu potem potoval je k papežu v Rim škof Korbinijan brizinški, ki se je odlikoval po veliki svetosti in zatajevanji samega sebe. Ta je utrdil in razširil sv. Ruperta apostolsko delovanje s svojo gorečnostjo in neutrudljivostjo. Največa pohvala za razširjenje vere v Bavarski pa gre sv. Bonifaciju, krščanske Nemčije apostolu ter duhovnemu očetu. Tudi rimski papeži Gregor II., Gregor III. in Zaharija so ga imeli jako v čišlih; v njih imenu, po njih ukazu je Bavarsko v škofije razdelil, duhovniško hierarhijo vredil in s tem veri stalni temelj postavil. „Neobdelano, s trnjem obraslo njivo Gospodovo — tako mu piše papež Gregor II. — si zoral s plugom svojega nauka, da je seme sv. vere vsprejemši dala obilo žetev.“

Od tistih dob so Bavarci svojo vero navzlic mnogim političnim prevratom in nevarnostim zvesto ohranili. Tudi za časa silnih, dolgotrajnih ter usodnih bojov med cesarji in papeži je cerkev pri Bavarcih več veselja nego žalosti užila. Složno so stali oni ob strani pravega papeža Gregorja XI. ter vkljub mnogim pretnjam in silam ondašnjih cerkvenih rovarjev svojo

*) Okrožnica ta obsega toliko vedno in povsod veljavnih imenitnih nauk, da upamo cenjenim čitateljem le ustreči, če jim jo — dasi nekoliko pozno — v glavnih potezih priobčimo. I. del kaže v kratkih obrisih cerkveno zgodovino Bavarske; II. del podaja naukov o duhovski vzgoji; III. del govori o šoli sploh; IV. del pa o razmeri cerkve in države na Bavarskem. Op. vredništva.

Zdaj je bila vsaka pomoč zastoj.

Mladenči, ki so se upali na led, rešijo se s težavo na suho. Pečuh je ostal še vedno v tako nevarnem stanju. Vesela nada ga je obhajala, ko je videl nekaj pogumnih rešilcev hiteti proti njemu, a ko zdaj zapazi, da so urno zopet poskakali na breg, začel je tako bolešno in obupno klicati na pomoč, da je mrzel pot prešinjal gledalce.

„Ali ni nikakor mogoče ga rešiti?“ praša nadzornik.

Možaki so nemo odmajali z glavami.

„Vsak čas bode začel led ploviti naprej“, oglaš se eden.

„Kdor bi se sedaj upal na reko, poiskal bi si gotovo smrt v mrzli vodi“, pristavi drugi.

„Bog bodi milostljiv njegovi duši!“ Vsi so spoznali, da bo kmalu po njem.

„Bog mu bodi milostljiv!“ to smo ponavljali tudi tihotapci. Če smo ga tudi črtili, vendar se nam je smilil v tako groznih trenutkih.

(Dalje prih.)

vero neskaljeno ohranili in rimski cerkvi vedno udani ostali. Tej jakosti pradedov vaših se je tembolj čuditi, ker se je bilo novo krivoverstvo do malega po vseh sosednjih deželah ognjezdilo.

Tudi zanaprej pričakujemo od Bavarske vse boljše. Vendar moramo vsak na svojem mestu na vso moč delati, da sedanje krivice, ki se godé katoliški cerkvi, odstranimo, bomo pa zabranimo, da se resnica vsak dan razširja in dobri vzgledi nov sad donšajo. Ne mislimo s tem, da potrebuje katoliška stvar pri vas sposobnejših in pogumnejših delavcev. Znamo, da vi, čestiti bratje, in večina vaših duhovnikov in lajkov nikakor niste mrzli in neobčutni v bojih in nevarnostih, katere ima vaša cerkev prestajati. Kakor je naš prednik Pij IX. bavarske škofo v preprijaznem pismu na moč pohvalil, takisto izrekamo i Mi radi in javno pohvalo vsem Bavarcem, kateri so vero svojo vsekdar krepko branili, kakor njih slavni očetje. Ako pa vsevedoči Bog pusti, da se cerkev v viharne boje zamota, mora po pravici tudi večo pogumnost in večo število oboroženih močij od nas zahtevati. Žalostni pa lahko vidite z nami vred, čestiti bratje, v kako hudih časih je cerkev. Pred vsem lahko vidite, kaj se pri vas godi in s kakošnimi težavami se imate boriti. Izkušnja vas uči, da je v sedanjem časi vaš posel obilnejši. Torej treba, da se podvoji vaša opreznost, delavnost, jakost, modrost. (Dalje prih.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 22. februarja.

Notranje dežele.

Nadvojvoda Albreht je zbolel ter mora vsled tega ostati v sobi. Nevarnosti ni baj nobene.

V **državnem zboru** prišlo bo na vrsto, kakor se zatrjuje, prvo branje Liechtensteinovega načrta v drugi polovici meseca marca, zadnje dni pred velikonočnimi parlamentarnimi počitnicami.

Liberalci so izprevideli, da vsi njihovi ugovori ne bodo podrli načrta o **verski šoli**. Žalostno zanje, da so morali pritirati na dan svoje najhujše in zadnje orožje. Liberalni Nemci na severnem Češkem so namreč zapretili, da bodo izstopili iz katoliške cerkve, ako se bo sprejel Liechtensteinov načrt. Toda čuli smo take grožnje že tolikrat, da se nam pri teh besedah nehoté vsiljuje pomilovalen smehljaj. Ljudje, ki napadajo vse, kar je versko, cerkveno, ki odrekajo samo ob sebi umevne pravice katoliški cerkvi, ti možaki preté, da jo bodo zapustili!

Vnanje države.

Maročanski sultan odposlal je v Rim svojega ministra zunanjih zadev kot načelnika veleposlaništva na dvoru papeža **Leona XIII.** Frančiškan o. Leršundi, predstojnik španskega misijona v Maroku, predstavil je dne 20. t. m. ministra kardinalu Rampolli. Kedaj bo sv. Oče sprejel veleposlaništvo, ni še dognano.

Srbski osrednji odbor naprednjaške stranke je sklenil, da se stranka kot taka ne bo vdeležila volilnega boja, le posameznikom je dovoljeno, da kandidujejo po svoji lastni previdnosti. Govorilo se je, da se bo Garašanin dal voliti v okraji Grodzka; temu ni tako, kajti mož je sprevidel, da ne bo prodrl ter je zaradi tega preklical dotično vest. — Radikalci najbolj delujejo v Belgradu, kjer ima liberalna stranka največjo zaslombo, da bi tukaj razrušili moč neljubih jim nasprotnikov. Toda tudi Ristićeva stranka ne drži križem rok. Njeno glasilo, „Srbska Nezavisnost“, opozoruje narod na obljube radikalcev, koje se do danes niso izpolnile.

Bolgarsko vprašanje je menda dospelo do stopinje diplomatskih pogajanj. V zvezi s tem je bajé potovanje nemškega generala Werderja v Petrograd in ruskega kneza Bariatinskega na Dunaj. Nekemu londonskemu listu brzojavi se iz Petrograda, da se vrše v Bolgariji živahne razprave med petrograjskim, berlinskim, dunajskim in carigrajskim dvorom; vse te štiri velesile so neki preverjene, da se mora odstaviti princ Koburški.

Ruska vlada prepovedala je, da se kneza Meščerskega glasilo „Graždanin“ ne sme prodajati na drobno, in to neki zaradi tega, ker je preljuto napadalo nemškega kancelarja Bismarcka. Iz tega sklepajo, da so se zdatno zboljšale razmere med Rusijo in Nemčijo. — Iz Kavkaza došle so vznemirjajoče vesti. Tamošnji prebivalci se branijo pripoznati vojaško dolžnost. Da bi se tej izognili, zapuščajo svojo domovino ter se naseljujejo v Turčiji. Svoja posestva prodajajo po jako nizkih cenah ali pa je dajejo v najem na dolgo vrsto let.

Zaradi neugodnih vesti o zdravju **nemškega** cesarjeviča razpravlja se vedno živahneje vprašanje, kdo bo naslednik kralju Viljemu. Po članu 53. državnega temeljnega zakona v zvezi s postavami kraljevske hiše dedna je krona v moškem kolenu po pravo prvorojenstva in v sorodstveni vrsti. Dedna

pravica se ne more izgubiti, a dovoljeno je odpovedati se jej. Drugače pa je gledé vladnega nastopa. O tem določuje ustava: „Ako je kralj mladoleten ali sicer stalno zadržan, da bi samostojno vladal, prevzame vladarstvo oni sorodnik, ki je kroni najbližji. Sklicati mora zbornici, ki skleneta v skupni seji o potrebi vladarstva.“ Inicijativa pristoji tedaj prvemu sorodniku, konečna in odločna razsodba pa deželnemu zboru. Ako ta ne spozna potrebe vladarstva, zadobi kralj zopet svoje prvotne pravice. Tak slučaj vladarstva bil je leta 1858, ko je meseca oktobra zasedel prestol sedanji kralj namesto svojega staršega brata. Iz vsega tega je razvidno, da bi bil pruskemu kralju Viljemu naslednik kraljevič; a še le, ko bi se obrnila njegova bolezen tako na hudo, da bi postal nesposoben za vladno, prevzel bi vladarstvo princ Viljem.

V **francoski** zbornici oglašil se je poslanec Piau pri točki o pokojninah k besedi. Povdarjal je nujno potrebo, da se v tem oziru ukrene kaj temeljitega, kajti danes znaša ta točka med državnimi stroški 62 milijonov frankov in se bo povišala v dvanajstih letih na 300 milijonov, ako se bo v isti meri kakor do danes množilo število umirovljencev. Vzrok temu iskati je v mnogih spremembah ministerstev, kojih člani hočejo za časa svoje kratkodobne slave spraviti kolikor mogoče veliko svojih prijateljev in znancev v državno službo. Zaradi tega pa se dovoljuje uradnikom, ki so služili komaj 30 let, popolna pokojnina na veliko škodo države, ki pri tem nima le gmotnih bremen, marveč izgubi tudi dostikrat po nepotrebnem izvrstne uradniške moči. Poslanec Piau je zaradi tega nasvetoval, naj se strogo izvršuje dotična postava iz leta 1853., ter je predlagal, da se zmanjša proračunski znesek 62 milijonov za 800.000 frankov. Predlog njegov propadel je pri glasovanju z 265 proti 241 glasovom, a sprejel se je poročevalcev dostavek, naj se odpiše znesek 300.000 frankov. — Liberalno časopisje se ljuto huduje zaradi postnih pastirskih listov nekaterih škofov; pravijo, da so duhovniki od države plačani in da je nehvaležnost, ako izdajajo liste, kojih ne navdaja državni duh. Toda tega ne pomislijo gospodje liberalci, da je država vzela duhovništvu njegovo lastnino in da je plača le borna odškodnina za ta rop. Vrhu tega pa naj duhovnik še tem ljudem na ljubo izdaja pastirske liste v državnem — protiverskem — duhu, postane naj sovražnik svoji veri, nezvest svojemu poklicu! — V Wilsonovi pravdi izpovedal je zadnja priča Dellzy, da je zalteval Wilson od njega 200.000 frankov za red; zaradi tega ni šel več k Wilsonu v Elysée. S tem je bilo zaslišanje prič končano ter preostaja le še, da sodišče objavi razsodbo.

Španija je skoraj popolnoma izgubila upanje, da se jej bo posrečilo sklicati konferenco o Maroku. Zadoji čas pa je postala Francija tej misli prijaznejša ter ne bo več nasprotovala temu, da se pri konferenci razpravlja tudi vprašanje o trgovinskih odnošajih.

Splošno se sodi, da bo morala **rumunska** vlada razpustiti zbornici, ker jej bo nemogoče vladati pri tako mnogoštevilni opoziciji.

Izvirni dopisi.

Iz Ljubljane, 21. febr. „Vincencijeva družba“ je imela 19. t. m. društveni praznik. Ob četrtna sedem zjutraj je bila sv. maša v nunski cerkvi in potem skupno sv. obhajilo. Zvečer ob 6. uri pa je bil letni shod za leto 1887. Precejšnje število udov se je zbralo.

Gosp. glavni predsednik mil. prošt dr. Anton Jarc pozdravi vse navzoče gospode kot sobrate, govori o razširjenji „Vincencijevih družb“ po vesoljnem svetu in posebno omenja slavnostnega sprejema udov „Vincencijevih družb“ iz vseh delov sveta 4. februarja t. l. v Rimu pred sv. očetom Leonom XIII. Bilo je okoli 2000 udov. — Predsednik glavnega sveta gospod Pagés je bral pred sv. Očetom adresu, v kateri izreka v imenu cele družbe iskreno zahvalo za naklonjenost in odlikovanje, ki ga je „Vincencijeva družba“ dosihmal od rimskih papežev dobivala in prosi konečno sv. Očeta blagoslova in očetovske izpodbuda.

Sv. Oče so potem precéj obsirno in prevažno govorili. Rekli so, da s posebno radostjo sprejmejo čestitko in se veselé, da morejo pri tej slovesni priliki svojo zadovoljnost izreči tej tolikanj važni in potrebni družbi, in da vnovič potrdé vso prejšnjo zasluženost hvalo. Množenje in uspešno delovanje konferenc je delo previdnosti božje, ker bolna človeška družba potrebuje bolj kakor kedaj tolažbe krščanske ljubezni. To pa je pravo znamenje učenca Jezusovega, in zato skušajo sovražniki namesto krščanske ljubezni, lažnjivo, hinavsko ljubezen vpejljati. Takemu zlobnemu počenjanju se morajo bratje „Vincencijeve družbe“ krepko ustavljati s tem, da delo krščanske ljubezni bolj in bolj razširjajo na

vse stanove, da se družbinske razmere vedno bolj zboljšujejo. Treba pa je k temu neomejenega zupanja v božjo moč. To je vaš delokrog po vzgledu in pod vodstvom aposteljna ljubezni, velikega Vincencija Pavljanskega; delajte srčno pa modro, pokazite svetu, kaj je pravi duh Kristusov in koliko mora ta storiti za srečo in blagostanje človeštva. Ta duh, kakor veste preljudi sinovi, ne donša ubogim pomoči le v telesnih stiskah, krščanska ljubezen sega višje, pospešuje namreč duševni blagor, zveličanje duše. Prepričani smo, da vaše društvo vodi in spremlja ta duh, da vas naučijo ta sveta nadnaravna ljubezen; trudite se, da ga čistega ohranite v sebi ter ga razširite na vse tiste, ki so okoli vas; — ta duh ljubezni vas bo napravil aposteljne, s tem duhom boste vzbudili upanje tam, kjer je obup in malosrčnost, s krščansko ljubeznijo do bližnjega boste oživali v družinah krščansko življenje, spolnivanje krščanskih dolžnost, ljubezen do cerkve in spoštovanje do predstojnikov. To, prdragi sinovi, je neprecenljiv sad krščanske ljubezni. Gospod jo blagoslovi po svoji neizmerni dobroti pri vas in množi v pobožnem, trudapolnem vašem delovanju. V tej nadi podelim vam tu pričujočim in vsem konferencam, kakor tudi neštevilnim ubogim, katere podpirate, apostolski blagoslov.

Konečno je izročil g. Pagés nabrane darove in izkaz vseh konferenc, ki so po vsem svetu. Gosp. glavni predsednik prošt dr. Anton Jarc potem omeni, da je „Vincencijeva družba“ prav uspešno v tem duhu delovala in mnogim ubogim in stiskanim žalosten stan zboljšala ter tudi vplivala na srečo in na dušni blagor podpiranih. „Vincencijeva družba“ (obe konferenci) je podpirala 258 družin in posameznih oseb. V „Marijanišči“ je bilo sirotnih dečkov 124. Šolski napredek gojencev je bil izvrsten; od 124 je bilo odličnih 46. Hvala posebno gré preč. gosp. vodji dr. Fr. Lampe-tu in čast. šolskim sestram. (Konec prih.)

Iz ribniške doline, 16. februarja. (Veselica „ribniške podružnice sv. Cirila in Metoda“.) Kakor se po vsem Slovenskem vedno na novo ustanovljajo „podružnice sv. Cirila in Metoda“, ter se slovenska intelgencija povsod vsestranski trudi, da bi si to novo narodno šolsko društvo v Slovencih utrjena tla pridobilo; kakor se povsod, vzlasti o predpustnem času snujejo veselice in zabavni večeri, katerih gmotni dobiček njemu na korist pripada, in kakor to vsak dan v slovenskih časopisih beremo, tako tudi „ribniška podružnica sv. Cirila in Metoda“ za drugimi ni zaostala. Lansko leto obnesla se je bila za to osnovana veselica tako sijajno, udeležba bila je toli velika, da smo si jo letos ponavljano imeti želeli in vršila se je na pustno nedeljo, dne 12. februarja t. l., v gostilničnih prostorih g. A. Podboj-a. Nje program ostal je isti, kakor lansko leto, in sicer: Prijazen pozdrav vseh došlih gostov, nagovor o pomenu in razširjanju družbe — od gosp. predsednika; račun o dohodkih in izdatkih; naznanilo pristopivših in odstopivših udov; deklamacija in petje; tombola in slednjič skupna večerja s splošno medsebojno zabavo.

O prvih točkah programa ne bodem obširneje poročal; iz vsacega slovenskega dnevnika, kjer se naznanijo računi družbe sv. Cirila in Metoda, more se vsak prepričati, da tudi pri nas v ribniški dolini — na meji kočevskih tal — bivajo za slovensko šolstvo vneti narodnjaki, ki po svojih močeh in združeno prostovoljno pripomorejo, da se narodno šolstvo pospešuje in da se ono krepi. Omenim le, da, kakor je „ribniška podružnica sv. Cirila in Metoda“ že pri svojem ustanovitvenem lep broj ustanovnikov, letnih in podpornih udov takoj štela, pomnožilo se je še letos nje število.

Zabavni del veselice: deklamacija in petje, kakor tudi tombola — izvršil se je na občno zadovoljnost. Že tvarina deklamacij: „Brat Pavel“, besede A. H.; „Deklica in rožica“, besede gosp. A. Praprotnika in „Stara Bolgarka“, besede Jos. Stritarja — kakor gospica deklamovanka in gospoda deklamatorja, ki so z marljivostjo in s tehnično popolnostjo izvršili svoje naloge; nadalje dobro ubran kvartet domačih gospodov, ki so nam iz prijaznosti med posameznimi točkami deklamacije in pozneje peli naše premile slovenske pesmi iz „Lavorike“, in slednjič bogata, s prostovoljnimi doneski in dobitki sestavljena tombola s tremi ambami, ternami, kvaternami in dvema tombolama — napravil je vsem udeležencem prav prijeten večer,

kateri bo ostal v prijetnem spominu vsem. Akoravno ni bila udeležba zaradi jako slabega vremena toli mnogobrojna, vendar se je za prodane tablice 24 gld. 75 kr. spečalo.

Kakor smo se do sedaj duševno prav dobro zabavali, nič manj ni bilo pozneje naše telo z zadnjo točko programa: s skupno večerjo nezadovoljno. Fina kuhinja, dobra pijača, točna postrežba in ceni račun uzadovolil je vsacega tako prijetno, da se je splošna zabava in veselo petje še dolgo v noč vršilo.

Odboru „ribniške podružnice sv. Cirila in Metoda“ za njegov trud in taktno izpeljavo programa — hvala! — e.

Bela cerkev, 20. febr. Tukaj so se od 9. do 16. t. m. na obletnico sv. misijona vršile duhovne vaje, koje sta vodila z vso gorečnostjo preč. gg. misijonarja iz Ljubljane Nežmah in Pogorelec; — vsi domači farani kakor tudi mnogo sosednih udeležilo se je te prelepe izvanredne pobožnosti. — Bog daj obilnega blagoslova!

Iz Gorice, 20. febr. Spominjajoč se ginljivih in vsem udeležencem do smrti nepozabljivih besed, katere je dne 21. avgusta preč. leta v Svečah povodom zlate svoje sv. maše govoril slavni rodoljub in velezaslužni duhovnik msgr. A. Einspieler, meneč: „prej ali pozneje bote slišali: „Einspielerja so pokopali“, oj, prosim vas, tedaj na mene nikar ne pozabite, tedaj za mene molite“ . . . priredila so goriška narodna društva, to je: „Slov. narodna čitalnica“, „Slov. bralno in podporno društvo“ in „Goriška ljudska posojilnica“, da se je pela za dušo ranjcega voditelja koroških Slovencev in neutrudnega pospeševalca vsestranskih narodnih koristi v frančiškanski cerkvi na Kostanjevici slovesna črna maša. Čeravno je bilo vreme silno neugodno, zbralo se je na jutro 20. t. m. mnogo občinstva v imenovani, na prijaznem griču blizu mesta stoječi cerkvi. Posebna naznanila s črnim obrobom vabila so že nekaj dni. Sredi cerkve napravljen je bil katarfalk s znamenji duhovskega stanú. Pel je črno sv. mašo prečastiti profesor dr. Anton Gregorčič, deželni poslanec in predsednik „Bralnega in podpornega društva“. Asistenca bila je obilna. Istočasno brala sta pri stranskih altarih črno mašo preč. gg. oče Stanislav Skrabec in oče Oton Einspieler, cerkveni govornik pri svečanosti v Svečah. Petje in cerkveno godbo oskrbeli so prečastni redovniki.

Med navzočimi bil je osebni prijatelj blagega ranjcega, slavnostni govornik v Svečah, gosp. prof. Julij pl. Kleinmayr, veleposestnik na Koroškem, in cenjeni naš pesnik Simon Gregorčič, ki je nalašč prišel v kljub slabemu vremenu z Gradišča, da se udeleži zadnje časti preslavnega domoljuba, kateremu je, kakor bralcem predragega „Slovenca“ znano, zložil mojstersko pesen „O zlati maši“. Tako je v lep, na novo vrejeni in v to tužno priliko navlašč pripravi cerkvi bila združena trojica onih vrlih mož, ki so meseca avgusta preteklega leta mnogo pripomogli k svečani izvršitvi slavnosti zlate maše našega ljubljence Andreja. Tu je bil slavnostni govornik, cerkveni govornik in divni pesnik — vsi trije so tužnim srcem molili — a dragega Andreja „ki delal je, kot malokdo“ žal, ni bilo!

Poleg imenovanih zapazili smo v cerkvi mnogo odličnjakov in domoljubov znanih. Tu je bil predsednik goriške čitalnice, profesor M. Lazar, mnogi odborniki „Slov. bralnega in podpornega društva“, deželna poslanca: prof. Vekoslav Spinčič in dr. A. Rojic; potem dr. Sedej; dr. Ferd. Rojic, notar Kaučič in drugi ter v kljub preslabemu vremenu — deževalo je neprestano — precejšnje število čestilcev. Spominjali smo se vsi našega predragega ranjcega, ki je neizmerno ljubil svoj rod do zadnjega izdihljeja. Molili smo za blago dušo Andrejevo, molili za blagor Slovencev, molili za boljšo bodočnost koroških naših bratov. Po opraviilu v cerkvi poslovili smo se vsak na svoje delo in marsikdo je vzdihnil: „Škoda je moža, Bog mu daj dobro!“

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

X. Gosp. zbornični svetnik I. Baumgartner poroča o dopisih c. kr. deželne vlade in c. kr. deželnega šolskega sveta o doneskih za obrtni nadaljevalni šoli, ki se imata ustanoviti v Postojini in Radovljici. Da je potreba take šole v Postojini, jasno je iz tega, ker se nahaja v Postojini 23 obrtnih

pomožnih delavcev, ki so tam v nauku in ki bi po določilih § 75. in 100. zakona od 8. marca 1885 (drž. zak., br. 22) morali obiskovati nadaljevalne šole ter so do zdaj brez vsakega dopolnilnega obrtnega pouka. Takisto je v Radovljici in nje okolici v nauku 42 obrtnih pomožnih delavcev, ki so tudi dolžni obiskovati take šole, a so do zdaj brez vsakega obrtnega pouka. Ker odsek pripozna potrebo obrtnih nadaljevalnih šol in je v ta namen že drugod zbornica do zdaj dovolila znatne doneske, misli, da mora ustreči tema opravičenima prošnjama in predlaga: „Slavna zbornica naj dovoli obema rečenima obrtnima nadaljevalnim šolama podporo po 50 gld., odnosno naj pozneje prosi potrjila temu sklepu pri visokem c. kr. trgovinskem ministerstvu.“

Predlog se jednoglasno sprejme.

XI. Gospod zbornični podpredsednik Mihael Pakič poroča, da se letos izprazni 6 cenzorskih mest pri avstro-ogrske banke podružnici v Ljubljani ter da jih je popolniti. Odsek predlaga v ta namen pri podružnici avstro-ogrske banke v Ljubljani naslednje gospode: Bamberg Ottomara, Baumgartnerja Ivana, Perdana Ivana, Seemanna Ignacija, Ledeniga Alfreda, Regorška F. M., Zeschka Julija, Janescha Ivana.

Predlog se sprejme.

XII. Gospod zbornični svetnik Anton Klein poroča o primernosti povračila za hrano in stanovanje nekega pomožnega delavca. Z razsodbo priznala se je F. J. na temelju predročnega razdretja delavskega razmerja štirinajstdnevna plača 5 gold. in kot povračilo za hrano in stan za štirinajst dni 8 goldinarjev ter se naložilo, da to vsoto plača A. D. Kar se tiče povračila za hrano in stan, usoja se odsek zbornici izjaviti to-le: Priznано povračilo za štirinajst dni per 8 gold. izuaša na dan 57 kr. Da to razsodimo, treba je najprvo vedeti, kako je bilo stanovanje tožiteljevo, ker je stanarska cena v tem odločilna in povsod različna. Ako uzamemo, da je F. J. pripotoval v Ljubljano, to bi nam za stanovanje mogla biti merodajna cena, običajna v pekovskem prenočišču, a za opoludansko hrano cena ljudske kuhinje. Toda pomočnik ni dolžan posluževati se teh cenih mest ter sme zahtevati povračilo za druge navadne cene, ker je tudi njega hranodajatelj bil dolžan, dajati mu spodobno stanovanje in hrano, in to dolžnost ima po razsodbi še nadaljnjih 14 dni izvrševati. Ako tedaj za vsak dan računamo 57 kr., od katere vsote razdelimo za stan 15 kr., za kosilo 20 kr., za večerjo in zajutrek 22 kr., potem bi se te pojedine cene ujemale s tukajšnjimi cenami za živež in stanovanje ter bi se tudi priznani znesek 8 gold. smel priznati za štirinajstdnevno hrano in stanovanje. Odsek tedaj predlaga, slavna zbornica naj v tem zmislu poroča slavni c. kr. deželni vladi.

Predlog se sprejme.

(Dalje prih.)

Dnevne novice.

(Presvetli cesar) je dne 19. t. m. odpustil ostalo kazen 93 kaznjencem v c. kr. kaznilnicah. Od teh jih je v moški kaznilnici na ljubljanskem Gradu 5, v ženski kaznilnici v Begunjah 3.

(Prestolonaslednica) nadvojvodinja Stefaniya pripelje se v začetku marca za več časa v Opatijo. Spremil jo bo tje kaj cesarjevič Rudolf.

(Zabavnega in poučnega lista „Dom in Svet“) izšla je druga številka z nastopno vsebino: Moja pesen. (M. V—č.) — Veliki voz. (Pesen, Fr. Krek.) — Lepi dol. (Nadaljevanje.) — Iz burkaste preteklosti Mihe Gorenjskega. — Nevesta. (Pesen, Borodin.) — Okamneli svatje. (Po narodni pravljici, A. H.) — Izgovarjanje končnice opisovalnega deležnika. (Nadaljevanje.) — Iz domačih in tujih logov. (Piše prof. M. Cilenšek.) — Slovstvo. — Raznoterosti. — † Andrej Einspieler. (Elegija, J. Sovran.)

(Prememba v posesti.) G. J. Kosler ml. je kupil od gđe. Cecilije Vidičeve pod imenom „Wasserkaserne“ znano hišo s posestvom v „Prulah“ za 28.000 gld.

(Dramatičnega društva odbor) razdelil se je v dva odseka: igralni in presojevalni odsek. Prvi mora društvu preskrbeti repertoar, drugi pa presojsati posamezne igre.

(Osepnice.) Dne 20. t. m. so zboleli: 1 ženska, 3 otroci. Umrli: 1 moški, 2 otroka. Ozdraveli: 1 moški, 2 ženski, 8 otrok. Bolnih 146 oseb. — V

okolici ljubljanski je bilo dne 20. t. m. bolnih: V Šmarji 23, Medvodami 1, v Rudniku 7, na Vrhniku 6, v Spodnji Šiški 4, v Št. Vidu 7. — Po mestu se je te dni govorilo, da sta za osepnicami zbolela dva mestna stražnika. Kakor pa čujemo, ta govorica ni resnična.

(C. kr. okrajno glavarstvo v Krškem) naznanja, da morajo vsi ljubljanski trgovci in obrtniki, ki tržijo z novo obutvijo, obleko in drugim takim blagom, imeti zdravniško spričevalo, ako hočejo obiskavati somnje v tem okraji. V spričevalu mora biti uradno potrjeno, da so zdravi, kakor tudi njihove družine, in da ne stanujejo v hišah, okuženih po osepnicah.

(C. kr. okrajni sodnik v Bovecu), gosp. Avgust Jakopič, prestavljen je v Koper, in avskultant gosp. Ivan Fabijani, imenovan je pristavom pri okrajnem sodišči v Pulji.

(Sneg) je te dni ne le pri nas, temveč tudi po Štajerskem vedno naletaval. Po Gorenjem Št. jerji napravil je veliko škodo po gozdih in vrtovih. Mnogo dreves je polomil po gozdih. Drevje po vrtovih je razkrehano, da ga je žalostno gledati.

(Škrat v brzojavu.) Kake burke je škrat uganjal pri brzojavljenji Tiszovega novoletnega govora, je znano. Iz Budimpešte preselil se je na Dunaj. Skupni finančni minister dovolil je namreč te dni brzojavnim potom 500 gold. sarajevskim ubožcem. Pri oddaji dotične depeše z Dunaja v Sarajevo šine škrat med aparate, in v Sarajevo je odšla depeša s 1500 nakazanimi goldinarji. Ali škrat tudi s tem ni bil še zadovoljen. Komaj je postavil na Dunaji v telegrafskem uradu „enojko“ pred 500, šine takoj z depešo vred v Sarajevo, kjer pristavi tje došlim 1500 gold. ničlo. Depeša pride s 15.000 gld, v roke ondašnji deželni vladi, ki si je veselja kar mela roke, češ, naš minister Kallay je pa res zlata vreden mož! Takoj je začela denar deliti med ubožce. Že ga je bilo 6000 goldinarjev razdeljenega, ko so prišli groznima pomotoma na sled. Škrat pa je bil vesel, da je spravil dotična gospoda brzojavna uradnika (morda tudi le uradnici) v preiskavo, ki utegne še bolj tragičen konec imeti, kakor ona v Budimpešti.

(Peticijski odbor) za versko šolo nam je naznanil, da se je rok pošiljanju peticijskih pól podaljšal do 15. marcija. Kdor želi imeti peticijsko póllo, naznani naj zapisnikarju odborovemu J. Heindl-u, Dunaj, Stefansplatz št. 7 z določbo deželnega jezika. Peticija gospoj kroži že po vseh večjih krajih. Doslej je že več sto župnijskih občin poslalo peticije. Ker naši protivniki tudi nabirajo peticije proti verski šoli, pokazati moramo toliko odlične svoje prepričanje. Peticije naj se pošiljajo priporočene (recom.).

Razne reči.

— Menihi-ognjegasci. Da so samostanci pestovali znanosti, umetnosti, kmetovalstvo, in da še se zdaj s tem vsem pečajo, to je znano. Ali malokdo zna to, kar pišejo slovaške „Katoličke Noviny“, ko pravijo, da so menihi zastopali prvi ognjegaska društva. Francoska zgodovina spričuje, da so kapucini opravljali požarnobrambno službo celo po sedemnajstem stoletju, a cirsterciti so prvi rabili brizgalnice zoper ogenj.

— Tuje besede v nemščini kar mrgole posebno v časnikih. A tudi v Nemcih je mnogo „puristov“, ki hočejo tuje nadomestiti z domačimi besedami, pri tem pa se jim pripeti marsikatera smešna. Tako piše „T. R.“, da je v Berlinu neki višji uradnik izročil svojemu podložnemu uradniku več spisov z opazko: „dieselben zu beseitigen“. Ta premišluje in povprašuje svoje tovariše, kaj naj naredi s spisi, ker povelja ni mogel po besedi izvršiti ter važne spise „odstraniti“. Konečno je šel k načelniku, češ, da se je gospod zmotil. „Ne — pravi ta — „beseitigen“ je le pravi domači izraz za tujko „paginieren“. Spise sem Vam izročil, da jim napišete strani.“ Mali uradnik pričel je na to spis za spisom „beseitigen“.

Telegrami.

Budimpešta, 21. febr. Slovaški rodoljub, župnik Hurban, je umrl. Za časa ogerske vstaje zbral je Slovake okoli sebe ter se bojeval njim na čelu zoper Madjare.

Berolin, 21. febr. „Norddeutsche Allg. Ztg.“ smatra danes dognanim, da se bodo začele vlade pogajati o bolgarskem vprašanju.

Belgrad, 21. febr. V nekojih krogih je zopet govorica navstala o personalni uniji

mej Serbijo in Bolgarijo na čelu s kraljem Milanom.

San Remo, 22. febr. Prestolonaslednik je imel tudi včeraj dober dan. Zvečer se je posebno dobro počutil.

Carjigrad, 22. febr. Preklicuje se vest, da bo razposlala Rusija noto o bolgarskem vprašanju. Svojemu veleposlaniku je dala le nalog, naj opozori vlade na stanje v Bolgariji.

Listnica vredništva.

G. dop. v L.: Dopisov brez podpisov ne objavljamo.

G. K. v Kr.: Stvar je premalenkostna in ni vredna popravka.

Listnica opravištva.

G. J. M. v Š.: Zopet Vam dopišljemo šte. 40. Vam se od tu list pošilja točno! Kje tiči vzrok, da včasih v prave roke ne pride, ne vemo. Tej nerednosti se čudimo tem bolj, ker smo celó nemško ime Vaše pošte stavili, da bi morda koga ne lomil krč

Tujci.

20. februarja.

Pri **Maliču**: Gütschl, Postnelek, Hochhauser, Pleier, trgovci, z Dunaja. — H. Fonowitz, trgovec, iz Prage. — A. Salmič, trgovec, iz Postojne.

Pri **Stonu**: Henrik Friedmann, potovalec, z Dunaja. — Fr. Strašek, notar, iz Litije. — Julius Schwarz, zasebnik, iz Litije. — E. Pollak, G. Mally, F. Mally, tovarnarji, iz Tržiča. — Franc Dejak, trgovec, iz Trsta. — D. Jul. Fullin, trgovec, iz Pulja.

Pri **Avstrijskem caru**: Franc Wimmer, potovalec, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.	724.2	—0.8	sl. svzh.	oblačno	5.90
21. 2. u. pop.	724.0	2.1	sl. vzh.	oblačno	
9. u. zveč.	725.5	—0.6	„	sneg	sneg

Celi dan je snežilo z malimi prenehljaji. Srednja temperatura 0.3°C., oziroma za 0.7° C. nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

22. februarja.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	77 gl. 50 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ 16% „	78 „ 95 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	108 „ — „
Papirna renta, davka prosta	92 „ 40 „
Akcije avstr.-ogerske banke	857 „ — „
Kreditne akcije	267 „ 80 „
London	126 „ 95 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 05 „
Cesarski cekini	5 „ 98 „
Nemške marke	62 „ 25 „

Zahvala.

Tužnega srca vsled nenadomestne izgube našega nepozabnega sina, oziroma brata, gospoda

EMERIK-a ČESNIKA

izrekamo vsem onim, ki so dragega ranjeega k zadnjemu počitku spremili, zlasti pa čast. duhovščini, darovateljem prekrasnih vencev in gg. pevcev za milo nagrobnico — svojo najtoplejšo zahvalo. (1)

Knežak, 18. februarja 1888.

Rodbina Česnik-ova.

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

za Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano rečno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočilne za prekupe so **oljnate barve v ploščevinastih pušicah** (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah.

Cenike na zahtevanje.

Potrtega srca naznanjamo tužno vest, da je vsegamogočni Bog našega iskreno-ljubljenega soproga, oziroma očeta, brata in svaka, gospoda

Josipa Rudolfa Milic-a,

lastnika tiskarne, jublanta in meščana,

po dolgi mučni bolezni, previdenega s svetimi zakramenti za umirajoče, danes popoldne ob 3. uri, v 72. letu njegove dōbe, k sebi v boljše življenje poklical.

Sprevod in pogreb dragega umrlega bode v četrtek, v 23. dan t. m. popoldne ob 4. uri iz lastne hiše, Stari trg št. 19 na pokopališče k sv. Krištofu.

Dragi pokojnik bodi priporočen v blagi spomin in molitev!

Sv. zadušne maše služile se bodo v mnogih cerkvah.

V Ljubljani, v 21. dan febr. 1888.

Ljudmila Milic roj. Šmajdek.

soproga.

Rudolf in Ljudmila,

otroka.

Marija Gschaidler,

sestra.

(1)

Ivan Gschaidler,

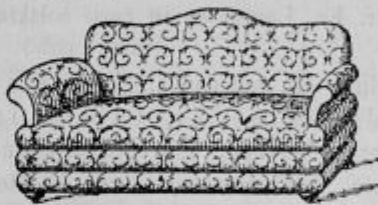
veleposelnik.

svak.

Anton Obreza,

tapecirar in dekoratér

v Ljubljani, Ključarske ulice šte. 3,

priporoča prečast. duhovščini in slavnemu p. n. občinstvu za izvanredno **znižano ceno**, veljavno le januarija in februarja t. l.: Divane (glej podoba) po 26 in 27 gld. Stole po 8 in 9 gld. Mo-

droce na peresih (Federmdratzen) po 10 gld. Zimnice po 22 gld. in višje. Molilni klečalniki in cerkveni stoli.

Za dobro in pošteno delo se jamči. Naročila z dežele in poprave, kakor tudi vsa v to stroko spadajoča dela se točno in najceneje izvršujejo.

Ceniki s podobami zastoj in franko na zahtevanje.

Ustanovljena leta 1847.

Tovarna za pohištvo

J. J. NAGLAS-A

Ljubljana,

Turjaški trg št. 7,

priporoča se za napravo vseh v to stroko spadajočih predmetov, posebno pa

cerkvene, hišne in gostilni-čarske oprave

po najnižjih cenah. (16)

Cenilniki gratis in franko.

Prošnja in priporočilo.

Udano podpisani dovoljujem si priporočati se prečastiti duhovščini in slavnemu občinstvu za

vezanje knjig,

kot: Missale Romanum, brevirjev, časopisov, društvenih, uradnih, molitvenih in šolskih knjig; dalje pisateljem in založnikom za elegantno vezanje in broširanje vsakovrstnih knjig. Prevzemam jih tudi v varstvo, prodajo, razpošiljatev in založništvo. Galanterijska in kartonažna dela izvršujem v baržunu in svili.

Piéli zaslužki so me prisilili, da se obrnem tem potem do p. n. občinstva.

V nadeji obilnih naročil priporočam se najodličnejšim spoštovanjem

Franjo Dežman, (3)

knjigovez v Ljubljani, sv. Petra cesta št. 6.